

Lorenc Ferlingeti

PREASELJENOST

Sigurno štamparska greška u novinama: piše da je poslednji rat Završen. A oni evo opet prolaze! Paradiraju pod terasom hotela. Penjem se na stolicu da ih vidim. Ta hrabra i spržena lica heroja. Moram na sto da se popnem. Mašem svojim jedinom šešišom koji ima Rupu. Nakon proteka crne limuzine, rupu bacam na ulicu. Novine ne bacam: drug su mi i sadrže objašnjenje svega, Izuzev postojanja rupe u svemu.

U novinama piše da su nacije odlučile da se ukinu. Odlučeno je To bogme na najvišem nivou. A na najnižem nivou, odlučeno je Da se vratimo u primitivno društvo. Zbog nauke koja je pobedila Prirodu. (Mada se priroda ne sme pobediti.) Znači, nauku treba Ukinuti, i mašine: dosta su se vrtile, zamajavale, zezale. Auto je npr. prolazna stvar, konj treba da ostane. Naseljenost je na granicama. Grobnica nigde: mora mrtav da stojiš. Preostaju nam more i okean. I medicinu ukinuti da bi ljudi Umirali Kad hoće.

Gregori Korso

Sacré Coeur cafe

Pomamne devojke u Sacré-Coeur Cafe-u vino po stolu prosipaju,
O slavnom Dantonu pevajući Bombardovani Alžirci
Zagledaju se u zube čadave.
Stravični je cafe taj Sacré-Coeur Cafe.
Gazda je ko onaj u J a d n i c i m a. Kad odem tamo, ko Žan Valžan se
Osećam. Hvala Bogu ne moram srebrnjak ni žutu kartu da pokažem.
Ko bivši robijaš bez konačišta, sedim u uglu, crni hleb jedem,
Na malu Kozetu čekam — mera večnosti.
Čekam da je noću pratim, da joj pomažem, kupim veliku lutku,
Da me voli, da joj nosim ljubavnike na leđima kroz kanalizaciju,
Da star i sed umrem na njenom venčanju.
Ali, ah, u Sacré-Coeur Cafe-u plastične stolove drže.
Pomamne devojke sve rade u pošti.
A gazda nema Kozetu već debelog sina.
A Alžirci, oni ne dolaze više u Sacré-Coeur Cafe.

Leroj Džons

ODLAZAK SA ZAPADA

S druge strane prozora, gadna je paprat
Gde se mačke kriju, noću riču i u groznici
Krv pljuju na moje lepe lale.

Čelična zvona ko zloslut prljave sfinge
U sutonu odjekuju. Stare detinjaste ubice
Za sto dolara, plesnivih očiju ...
Izmučen sam, na godišnja doba mislim
Kako prolaze, kako ja prolazim,
I moja mladost, zrela slatkost ...

Beskorisna je odronjena lepota ubuđalog daha.
Izdajnička težina gnojnih snova.
Tirezijin prognostički petao.
Ulazeći u more, vetrom gubim reči.
Zatvaram oči. Kako prost čin. Plivati.

Filip Valen
PLUS, MINUS

Šta radiš to?
Ladno računam.
Mani karakterizaciju.
Kaži šta ćemo posle?
Baš to računam.
Kaži bolje mućkam ili bućkam.
Bez mašine nema računa.
Sad mozgam. Plan će se izleći.
Ko si tida varaš?!!
Ćuti. Bude fino.

Pol Kerol

POKLON PURITANCIMA

Puritancima na poklon žena reči stidljivih i trapavih
Skoro ko brazde povrednog skijaša na snegu.
Žena čiji pogled umilni menja konture oblaka.
Žena pčelinjih dojki. Žena tela nalik ljuski kornjačinog jajeta.
Žena psećeg krika čavrljanja. Žena ruku i nogu ko korenja korova.
Žena čije je lice plavo sunce dubokog sna. Žena stomaka-košare,
Duvan, krompiru i semenkarama još nalik. Žena čije su obline
Kao dodir kiše po kamenu. Čije je srce đavolu meseca slično.
Srca ribe. Srca ko san mačke.

Puritancima na poklon žena u čijoj mašti raste uspravno biljka.
Žena u čijim snovima soko, vrebajući je, kruži.